Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia 15 stycznia 2025 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte ze względu na działania Rosji destabilizujące sytuację na Ukrainie – Wykazy osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie środki ograniczające – Umieszczenie i pozostawienie nazwy skarżącego w wykazach – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Proporcjonalność – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Skarga o stwierdzenie nieważności

W sprawie T-193/23

MegaFon OAO, z siedzibą w Moskwie (Rosja), którą reprezentowali V. Villante, D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto, M. Pirovano i B. Bonafini, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, którą reprezentowali E. Nadbath i V. Piessevaux, działający w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, którą reprezentowały M. Carpus Carcea, C. Georgieva i L. Puccio, działające w charakterze pełnomocników,

interwenient,

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie podczas narady: R. Mastroianni, pełniący obowiązki prezesa, M. Brkan, I. Gâlea (sprawozdawca), T. Tóth i S.L. Kalėda, sędziowie,

sekretarz: H. Eriksson, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 lipca 2024 r.,

* Język postepowania: francuski.

wydaje następujacy

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca – MegaFon OAO – wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2023/434 z dnia 25 lutego 2023 r. w sprawie zmiany decyzji 2014/512/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2023, L 59 I, s. 593) i rozporządzenia Rady (UE) 2023/427 z dnia 25 lutego 2023 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 833/2014 dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2023, L 59 I, s. 6) (zwanych dalej łącznie „aktami pierwotnymi"), po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2023/1517 z dnia 20 lipca 2023 r. w sprawie zmiany decyzji 2014/512/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2023, L 184, s. 40, zwanej dalej „aktem z lipca 2023 r.") oraz, po trzecie, decyzji Rady (WPZiB) 2024/422 z dnia 29 stycznia 2024 r. zmieniającej decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L, 2024/422, zwanej dalej „aktem ze stycznia 2024 r.") w zakresie, w jakim we wszystkich tych aktach (zwanych dalej „zaskarżonymi aktami") nazwę skarżącej umieszczono i pozostawiono w wykazach załączonych do decyzji Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 13) oraz do rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 1) (zwanych dalej „spornymi wykazami").

I. Okoliczności powstania sporu

2 Skarżąca jest spółką akcyjną z siedzibą w Moskwie (Rosja), działającą w sektorze telekomunikacji jako operator telekomunikacyjny i operator telefonii ruchomej.

3 Niniejsza sprawa wpisuje się w kontekst środków ograniczających przyjętych w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi, a w szczególności z agresją wojskową Federacji Rosyjskiej na Ukrainę w dniu 24 lutego 2022 r.

4 W dniu 31 lipca 2014 r., w związku z powagą sytuacji na Ukrainie pomimo przyjęcia w marcu 2014 r. dotyczących niektórych osób fizycznych i prawnych środków polegających na ograniczeniach podróżowania i zamrożeniu aktywów, Rada Unii Europejskiej przyjęła na podstawie art. 29 TUE decyzję 2014/512 w celu wprowadzenia ukierunkowanych środków ograniczających w zakresie dostępu do rynków kapitałowych, obronności, towarów podwójnego zastosowania i wrażliwych technologii.

5 W tym samym dniu Rada przyjęła na podstawie art. 215 TFUE rozporządzenie nr 833/2014, zawierające bardziej szczegółowe przepisy w celu nadania skuteczności – na poziomie zarówno Unii Europejskiej, jak i państw członkowskich – postanowieniom decyzji 2014/512.

6 Deklarowanym celem tych środków ograniczających było zwiększenie kosztów działań Federacji Rosyjskiej podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy oraz wspieranie pokojowego rozwiązania kryzysu.

7 W dniu 24 lutego 2022 r. Federacja Rosyjska rozpoczęła operację wojskową na Ukrainie.

8 W tym kontekście w dniu 25 lutego 2022 r. Rada przyjęła na podstawie art. 29 TUE decyzję (WPZiB) 2022/327 (Dz.U. 2022, L 48, s. 1), w dniu 8 kwietnia 2022 r. – decyzję (WPZiB) 2022/578 (Dz.U. 2022, L 111, s. 70), a w dniu 21 lipca 2022 r. – decyzję (WPZiB) 2022/1271 (Dz.U. 2022, L 193, s. 196), które to trzy decyzje zmieniały decyzję 2014/512 (zwaną dalej „zmienioną decyzją 2014/512"). Ponadto w dniu 25 lutego 2022 r. Rada przyjęła na podstawie art. 215 TFUE rozporządzenie (UE) 2022/328 (Dz.U. 2022, L 49, s. 1), w dniu 8 kwietnia 2022 r. – rozporządzenie (UE) 2022/576 (Dz.U. 2022, L 111, s. 1), a w dniu 21 lipca 2022 r. – rozporządzenie (UE) 2022/1269 (Dz.U. 2022, L 193, s. 1), które to trzy rozporządzenia zmieniały rozporządzenie nr 833/2014 (zwane dalej „zmienionym rozporządzeniem nr 833/2014").

9 Artykuł 3 ust. 1 i 2 zmienionej decyzji 2014/512 przewiduje, co następuje:

„1. Zakazuje się sprzedaży, dostawy, przekazywania lub wywozu, bezpośrednio lub pośrednio, towarów i technologii podwójnego zastosowania, wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/821, na rzecz jakichkolwiek osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów w Rosji lub do wykorzystania w Rosji przez obywateli państw członkowskich lub z terytoriów państw członkowskich lub przy użyciu statków pływających pod banderą państw członkowskich lub statków powietrznych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy te towary i technologie pochodzą z terytoriów państw członkowskich.

2. Zakazuje się:

a) świadczenia pomocy technicznej, usług pośrednictwa lub innych usług w związku z towarami i technologiami, o których mowa w ust. 1, oraz w związku z dostarczaniem, wytwarzaniem, konserwacją i używaniem tych towarów i technologii, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz jakichkolwiek osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów w Rosji lub do wykorzystania w Rosji;

b) zapewniania finansowania lub pomocy finansowej w związku z towarami i technologiami, o których mowa w ust. 1, na jakiekolwiek sprzedaż, dostawę, przekazanie lub wywóz tych towarów i technologii lub na świadczenie związanej z tym pomocy technicznej, usług pośrednictwa lub innych usług, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz jakichkolwiek osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów w Rosji lub do wykorzystania w Rosji".

10 Ustępy 4 i 5 tego artykułu przewidują następujący system zezwoleń, który powtórzono w tym samym brzmieniu również w art. 3a ust. 4 i 5 zmienionej decyzji 2014/512:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i bez uszczerbku dla wymogów uzyskania zezwolenia na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/821 właściwe organy mogą zezwolić na sprzedaż, dostawę, przekazanie lub wywóz towarów i technologii podwójnego zastosowania lub na świadczenie związanej z tym pomocy technicznej lub finansowej do użytku niewojskowego oraz dla niewojskowych użytkowników końcowych po ustaleniu, że takie towary lub technologie lub związana z nimi pomoc techniczna lub finansowa są: a) przeznaczone do współpracy między Unią, rządami państw członkowskich i rosyjskim rządem w sprawach czysto cywilnych; b) przeznaczone do współpracy międzyrządowej w ramach programów kosmicznych; c) przeznaczone do eksploatacji, utrzymania, przetwarzania paliwa i bezpieczeństwa potencjału

jądrowego do zastosowań cywilnych, jak również do współpracy w dziedzinie cywilnego wykorzystania energii jądrowej, w szczególności w dziedzinie badań i rozwoju; d) przeznaczone do celów bezpieczeństwa morskiego; e) przeznaczone dla cywilnych niedostępnych publicznie sieci łączności elektronicznej, które nie są własnością podmiotu znajdującego się pod publiczną kontrolą lub będącego w ponad 50 % własnością publiczną; f) przeznaczone do wyłącznego użytku podmiotów będących własnością osoby prawnej, podmiotu lub organu zarejestrowanego lub utworzonego na mocy prawa państwa członkowskiego lub kraju partnerskiego lub podmiotów samodzielnie lub wspólnie kontrolowanych przez taką osobę prawną, taki podmiot lub taki organ; g) przeznaczone dla przedstawicielstw dyplomatycznych Unii, państw członkowskich lub krajów partnerskich, w tym delegatur, ambasad i misji; h) przeznaczone do zapewniania cyberbezpieczeństwa i bezpieczeństwa informacji osobom fizycznym i prawnym, podmiotom i organom w Rosji, z wyjątkiem jej rządu i przedsiębiorstw kontrolowanych bezpośrednio lub pośrednio przez ten rząd.

[…]

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i bez uszczerbku dla wymogów uzyskania zezwolenia na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/821 właściwe organy mogą zezwolić na sprzedaż, dostawę, przekazanie lub wywóz towarów i technologii podwójnego zastosowania lub na świadczenie związanej z tym pomocy technicznej lub finansowej do użytku niewojskowego oraz dla niewojskowych użytkowników końcowych po ustaleniu, że takie towary lub technologie lub związana z nimi pomoc techniczna lub finansowa są należne na podstawie umów zawartych przed dniem 26 lutego 2022 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takiej umowy, pod warunkiem że wniosek o zezwolenie zostanie złożony przed dniem 1 maja 2022 r.”.

11 Artykuł 3 ust. 7 zmienionej decyzji 2014/512 przewiduje, co następuje:

„Podejmując decyzję dotyczącą wniosków o zezwolenia zgodnie z ust. 4 lub 5 właściwe organy nie wydają zezwolenia, jeżeli mają uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że:

(i) użytkownikiem końcowym mógłby być wojskowy użytkownik końcowy, osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ wymienione w załączniku IV lub że zastosowanie końcowe towarów mogłoby mieć charakter wojskowy, chyba że sprzedaż, dostawa, przekazanie lub wywóz towarów i technologii, o których mowa w ust. 1, lub świadczenie powiązanej pomocy technicznej lub finansowej są dozwolone na podstawie art. 3b ust. 1 lit. a)”.

12 Artykuł 3a ust. 1 tej decyzji stanowi, co następuje:

„1. Zakazuje się sprzedaży, dostawy, przekazywania lub wywozu, bezpośrednio lub pośrednio, towarów i technologii, które mogłyby się przyczynić do wzmocnienia potencjału militarnego i technologicznego Rosji lub rozwoju sektora obrony i bezpieczeństwa – niezależnie od tego, czy te towary i technologie pochodzą z Unii – na rzecz jakichkolwiek osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów w Rosji lub do wykorzystania w Rosji”.

13 W ust. 2 wspomnianego art. 3a powtórzono brzmienie art. 3 ust. 2 zmienionej decyzji 2014/512.

14 W ust. 7 tego samego art. 3a powtórzono brzmienie art. 3 ust. 7 zmienionej decyzji 2014/512.

15 Artykuł 3b ust. 1 zmienionej decyzji 2014/512 stanowi, co następuje:

„W odniesieniu do osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w załączniku IV, na zasadzie odstępstwa od art. 3 i 3a niniejszej decyzji oraz bez uszczerbku dla wymogów dotyczących zezwoleń na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/821, właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na sprzedaż, dostawę, przekazywanie lub wywóz towarów i technologii podwójnego zastosowania oraz towarów i technologii, o których mowa w art. 3a niniejszej decyzji, lub na świadczenie powiązanej pomocy technicznej lub finansowej wyłącznie po ustaleniu:

a) że takie towary lub technologie lub powiązana pomoc techniczna lub finansowa są niezbędne do pilnego zapobieżenia zdarzeniu, które może mieć poważne lub istotne konsekwencje dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi lub dla środowiska, lub do pilnego złagodzenia skutków tego zdarzenia; lub

b) że takie towary lub technologie lub powiązana pomoc techniczna lub finansowa są należne na podstawie umów zawartych przed dniem 26 lutego 2022 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takich umów, pod warunkiem że wniosek o zezwolenie złożono przed dniem 1 maja 2022 r.”.

16 W art. 2 ust. 1, 2, 4 i 5 oraz w art. 2a ust. 1, 2, 4 i 5 zmienionego rozporządzenia nr 833/2014 powtórzono w istocie brzmienie, odpowiednio, art. 3 ust. 1, 2, 4 i 5 oraz art. 3a ust. 1, 2, 4 i 5 zmienionej decyzji 2014/512. Podobnie w art. 2 ust. 7, w art. 2a ust. 7 oraz w art. 2b zmienionego rozporządzenia nr 833/2014 powtórzono w istocie treść, odpowiednio, art. 3 ust. 7, art. 3a ust. 7 oraz art. 3b zmienionej decyzji 2014/512.

17 W dniu 25 lutego 2023 r. Rada przyjęła akty pierwotne, a nazwa skarżącej została umieszczona w pkt 499 spornych wykazów w każdym z tych aktów.

18 Zgodnie z motywem 10 decyzji 2023/434, którego treść powtórzono w motywie 4 rozporządzenia 2023/427, „96 wpisów [zostało dodanych do spornych wykazów], a mianowicie wykaz[ów] podmiotów bezpośrednio wspierających rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy w wojnie napastniczej Rosji przeciwko Ukrainie, na które nakłada się surowsze ograniczenia wywozowe dotyczące produktów i technologii podwójnego zastosowania oraz towarów i technologii, które mogłyby przyczynić się do zwiększenia potencjału rosyjskiego sektora obrony i bezpieczeństwa pod względem technologicznym”.

19 Pismem z dnia 1 marca 2023 r. skarżąca zwróciła się do Rady, by ta przekazała jej informacje i dowody, na podstawie których przyjęto dotyczące skarżącej środki ograniczające. Ponadto skarżąca wskazała, że zastrzega sobie prawo do przedstawienia uwag i zażądania ponownego rozpatrzenia przez Radę decyzji o umieszczeniu nazwy skarżącej w spornych wykazach.

20 Ponieważ Rada nie udzieliła odpowiedzi, pismem z dnia 17 marca 2023 r. skarżąca ponownie wystąpiła ze swoim wnioskiem.

21 W piśmie z dnia 31 marca 2023 r. Rada wskazała, że nie ma obowiązku powiadamiania osób i podmiotów wymienionych w spornych wykazach o powodach umieszczenia ich w tychże wykazach oraz że wszystkie informacje uzasadniające umieszczenie w nich nazwy skarżącej są zawarte w art. 3 i 3b zmienionej decyzji 2014/512, w art. 2, 2a i 2b zmienionego rozporządzenia nr 833/2014 oraz w motywie 10 decyzji 2023/434 i w motywie 4 rozporządzenia 2023/427.

II. Okoliczności faktyczne zaistniałe po wniesieniu skargi

22 Na podstawie decyzji Rady (WPZiB) 2023/1271 z dnia 23 czerwca 2023 r. zmieniającej decyzję 2014/512 (Dz.U. 2023, L 159 I, s. 451) oraz rozporządzenia Rady (UE) 2023/1214 z dnia 23 czerwca 2023 r. zmieniającego rozporządzenie nr 833/2014 (Dz.U. 2023, L 159 I, s. 1) sporne wykazy zostały zmienione, w szczególności poprzez dodanie następującego tekstu wprowadzającego:

„Niniejszy załącznik zawiera wykaz osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów, które są wojskowymi użytkownikami końcowymi, stanowią część rosyjskiego kompleksu wojskowo-przemysłowego lub mają powiązania handlowe lub inne powiązania z rosyjskim sektorem obronności i bezpieczeństwa lub w inny sposób go wspierają. Te osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy przyczyniają się do zwiększenia potencjału militarnego i technologicznego Rosji lub do rozwoju jej sektora obronności i bezpieczeństwa. Należą do nich osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy z państw trzecich innych niż Rosja. Umieszczenie ich w niniejszym załączniku nie pociąga za sobą jakiegokolwiek przypisania odpowiedzialności za ich działania jurysdykcji, w której prowadzą działalność”.

23 W dniu 20 lipca 2023 r. Rada przyjęła akt z lipca 2023 r.

24 W dniu 24 lipca 2023 r. Rada przesłała skarżącej pismo informujące ją o przedłużeniu obowiązywania względem skarżącej rozpatrywanych środków ograniczających.

25 W dniu 30 listopada 2023 r. skarżąca skierowała do Rady pismo z żądaniem ponownego rozpatrzenia decyzji Rady o przedłużeniu obowiązywania wspomnianych środków oraz udzielenia dostępu do wszystkich istotnych dokumentów.

26 W dniu 29 stycznia 2024 r. Rada przyjęła akt ze stycznia 2024 r., który w dalszym ciągu wymieniał nazwę skarżącej w spornych wykazach.

27 W dniu 30 stycznia 2024 r. Rada udzieliła odpowiedzi na pismo skarżącej z dnia 30 listopada 2023 r.

III. Żądania stron

28 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim w aktach tych umieszczono i pozostawiono jej nazwę w spornych wykazach;

– obciążenie Rady kosztami postępowania, zaś Komisji Europejskiej – kosztami związanymi z jej interwencją.

29 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– posiłkowo, w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów – utrzymanie w czasie ich skutków do chwili upływu terminu do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 56

akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub, jeśli odwołanie zostanie wniesione, do czasu ewentualnego oddalenia lub odrzucenia tego odwołania;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

IV. Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności dodatkowych dowodów przedstawionych przez skarżącą

30 W piśmie z dnia 19 czerwca 2024 r. skarżąca przedstawiła na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem dodatkowe dowody. Rada i Komisja kwestionują dopuszczalność tych dowodów.

31 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania w wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione.

32 W rozpatrywanej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawia okoliczności mogących uzasadnić nieprzedstawienie w odpowiednim terminie odnośnych dodatkowych dowodów w formie dokumentów.

33 Jak zaś podnosi Rada, popierana przez Komisję, wszystkie te dokumenty, z wyjątkiem dokumentów wymienionych w załącznikach AE.9 i AE.11, zostały opublikowane lub wydane jeszcze przed złożeniem skargi. Jeżeli chodzi o dokument wymieniony w załączniku AE.9, to jest nim zezwolenie wydane na rzecz skarżącej w dniu 9 listopada 2023 r. Podobnie dokument wymieniony w załączniku AE.11 jest pismem z dnia 27 października 2023 r. skierowanym do skarżącej na jej wniosek. Skarżąca musiała zatem mieć wiedzę o tych dokumentach od chwili ich wydania i mogła je przedstawić najpóźniej w załączeniu do swojego drugiego pisma dostosowującego skargę.

34 W tych okolicznościach należy uznać, że skarżąca nie uzasadniła, w rozumieniu art. 85 § 3 regulaminu postępowania, opóźnionego złożenia dodatkowych dowodów przedstawionych w dniu 19 czerwca 2024 r. W konsekwencji dowody te są niedopuszczalne i nie zostaną uwzględnione przez Sąd przy rozpatrywaniu przedmiotowej skargi.

B. Co do istoty

35 Skarżąca podnosi cztery zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, drugi – naruszenia obowiązku uzasadnienia, trzeci – błędu w ocenie, a czwarty – naruszenia zasady proporcjonalności.

36 Sąd uważa za właściwe zbadanie w pierwszej kolejności zarzutu drugiego, a następnie zarzutów pierwszego, trzeciego i czwartego.

1. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

37 Skarżąca podnosi, że Rada nie przedstawiła żadnego indywidualnego uzasadnienia w celu usprawiedliwienia umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach ani nie poinformowała skarżącej o szczególnych powodach, które skłoniły Radę do przyjęcia, że skarżąca jest podmiotem bezpośrednio wspierającym rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy, wobec czego niemożliwe było poznanie przez skarżącą powodów, dla których jej nazwa została w owych wykazach umieszczona.

38 Zdaniem skarżącej łączna lektura motywu 10 decyzji 2023/434, art. 3 ust. 7, art. 3a ust. 7 i art. 3b zmienionej decyzji 2014/512, na które Rada powołała się w swoich pismach, nie pozwala skarżącej zrozumieć powodów, dla których jej nazwa została umieszczona w spornych wykazach. Nic nie wskazuje na to, czy jej nazwa została umieszczona ze względu na okoliczność, że skarżąca miała dostarczać towary i technologie podwójnego zastosowania czy towary i technologie mogące przyczynić się do zwiększenia potencjału militarnego i technologicznego Rosji lub do rozwoju jej sektora obronności i bezpieczeństwa.

39 Skarżąca wyjaśnia również, że rozpatrywana sprawa różni się od spraw, które były źródłem orzecznictwa przytoczonego przez Radę.

40 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje tę argumentację.

41 Zgodnie z art. 296 akapit drugi TFUE „[a]kty prawne są uzasadniane”. Ponadto na podstawie art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) prawo do dobrej administracji obejmuje w szczególności „obowiązek administracji uzasadniania swoich decyzji”.

42 Należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia niekorzystnego aktu, ściśle związany z zasadą poszanowania prawa do obrony, ma za zadanie, po pierwsze, zapewnić zainteresowanemu wskazówki wystarczające do ustalenia, czy akt jest zasadny lub ewentualnie czy nie zawiera wady pozwalającej na zakwestionowanie jego ważności przed sądem Unii, a po drugie, zapewnić sądowi Unii możliwość kontroli zgodności z prawem tego aktu (zob. wyrok z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 102 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymagają art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty, powinno być dostosowane do charakteru zaskarżonego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. Uzasadnienie musi przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy przyjętego środka, a właściwemu sądowi – przeprowadzić kontrolę. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności konkretnej sprawy (zob. wyrok z dnia 13 września 2018 r., DenizBank/Rada, T-798/14, EU:T:2018:546, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena tego, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę. W szczególności, po pierwsze, akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu i pozwalających mu na zrozumienie zakresu przyjętego względem niego środka. Po drugie, stopień szczegółowości uzasadnienia decyzji musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim uzasadnienie ma być

przedstawione (zob. wyroki: z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 103, 104 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 20 września 2023 r., Mordashov/Rada, T-248/22, niepublikowany, EU:T:2023:573, pkt 46, 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Należy zauważyć, że w rozpatrywanej sprawie odpowiednie przepisy zaskarżonych aktów stanowią – w odniesieniu do skarżącej – środki ograniczające o charakterze indywidualnym (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2018 r., Almaz-Antey/Rada, T-515/15, niepublikowany, EU:T:2018:545, pkt 86).

46 W orzecznictwie wyjaśniono zaś, że uzasadnienie aktu Rady o zastosowaniu środka ograniczającego musi, poza wskazaniem jego podstawy prawnej, wskazywać też szczególne i konkretne powody, dla których Rada uznała w ramach przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, że zainteresowany powinien zostać objęty takim środkiem (wyrok z dnia 3 lipca 2014 r., National Iranian Tanker Company/Rada, T-565/12, EU:T:2014:608, pkt 38; zob. także podobnie wyrok z dnia 25 stycznia 2017 r., Almaz-Antey Air and Space Defence/Rada, T-255/15, niepublikowany, EU:T:2017:25, pkt 55).

47 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że wszystkie rozpatrywane środki ograniczające wpisują się w znany skarżącej kontekst napięć międzynarodowych poprzedzających przyjęcie odpowiednich przepisów decyzji 2014/512, przypomnianych w pkt 9–16 powyżej. Z motywów 1–8 decyzji 2014/512 wynika, że deklarowanym celem tych środków ograniczających jest zwiększenie kosztów działań Federacji Rosyjskiej podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy oraz wspieranie pokojowego rozwiązania kryzysu. W decyzji 2014/512 przedstawiono zatem całość sytuacji, która doprowadziła do jej przyjęcia, jak również ogólne cele, jakim miało służyć jej przyjęcie (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, pkt 123).

48 W drugiej kolejności należy zauważyć, że art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 3a ust. 1 i 2 zmienionej decyzji 2014/512 przewidują, na warunkach określonych w tych przepisach, zakaz sprzedaży, dostawy, przekazywania lub wywozu towarów i technologii podwójnego zastosowania oraz zakaz świadczenia pomocy technicznej, usług pośrednictwa lub innych usług, a także zakaz zapewniania finansowania lub pomocy finansowej w związku z towarami i technologiami, na rzecz jakichkolwiek osób fizycznych, podmiotów lub organów w Rosji. Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 7 oraz art. 3a ust. 7 wspomnianej decyzji nie wydaje się w istocie zezwolenia, które stanowiłoby odstępstwo od wspomnianych zakazów, jeżeli użytkownikiem końcowym mógłby być wojskowy użytkownik końcowy, osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ wymienione w załączniku IV lub jeżeli zastosowanie końcowe danych towarów mogłoby mieć charakter wojskowy.

49 W tym względzie z motywu 12 decyzji 2022/327 – na mocy której dokonano zmiany art. 3 oraz art. 3a decyzji 2014/512 – wynika, że zważywszy na powagę sytuacji na Ukrainie, w odpowiedzi na destabilizujące działania Federacji Rosyjskiej Rada uznała za stosowne przyjęcie kolejnych środków ograniczających. W tym kontekście Rada uznała, że należy przewidzieć dodatkowe ograniczenia dotyczące wywozu, dostawy lub przekazywania towarów podwójnego zastosowania oraz niektórych towarów i technologii, które mogłyby się przyczynić do technologicznego wzmocnienia sektora obronności i bezpieczeństwa Rosji.

50 Ponadto z motywu 5 decyzji Rady (WPZiB) 2022/430 z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie zmiany decyzji 2014/512 (Dz.U. 2022, L 87 I, s. 56) wynika, że zważywszy na pogorszenie się sytuacji na Ukrainie, Rada uznała za konieczne wzmocnienie ograniczeń wywozowych dotyczących towarów podwójnego zastosowania oraz towarów, o których mowa w art. 3a zmienionej decyzji 2014/512.

51 Co więcej, jak przypomniano w pkt 18 powyżej, z motywu 10 decyzji 2023/434 oraz z motywu 4 rozporządzenia 2023/427 wynika, że 96 wpisów, w tym wpis dotyczący skarżącej, zostało dodanych do spornych wykazów jako wpisy dotyczące podmiotów bezpośrednio wspierających rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy w wojnie napastniczej Federacji Rosyjskiej przeciwko Ukrainie.

52 Jeżeli chodzi o akty z lipca 2023 r. i ze stycznia 2024 r. (zwane dalej łącznie „aktami utrzymującymi w mocy"), twierdzenie to jest wspierane brzmieniem tekstu wprowadzającego załącznika IV do decyzji 2014/512 oraz rozporządzenia nr 833/2014, zmienionych, odpowiednio, decyzją 2023/1217 i rozporządzeniem 2023/1214, który to tekst został przytoczony w pkt 22 powyżej.

53 Należy zaś stwierdzić, że szczególne i konkretne powody, dla których Rada uznała w ramach przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych, że skarżąca powinna zostać objęta odnośnym środkiem, w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w pkt 46 powyżej, w rozpatrywanej sprawie odpowiadają kryteriom ustanowionym w odpowiednich przepisach i w motywach zaskarżonych aktów.

54 W konsekwencji nazwa skarżącej została umieszczona w zaskarżonych wykazach z tego względu, że skarżąca spełniała szczególne i konkretne przesłanki przewidziane w odpowiednich przepisach i w motywach zaskarżonych aktów, a mianowicie z uwagi na okoliczność, że została ona uznana za podmiot bezpośrednio wspierający rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy.

55 W tym względzie należy uściślić, że powołanie się na te same względy w celu przyjęcia środków ograniczających wobec kilku osób nie wyklucza, by wspomniane względy były podstawą wystarczająco szczegółowego uzasadnienia w odniesieniu do każdej z zainteresowanych osób (zob. wyrok z dnia 13 września 2018 r., Vnesheconombank/Rada, T-737/14, niepublikowany, EU:T:2018:543, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Jak bowiem przypomniano w pkt 18 i 51 powyżej, z motywu 10 decyzji 2023/434 oraz z motywu 4 rozporządzenia 2023/427 wynika, że do spornych wykazów dodano 96 wpisów. We wspomnianym motywie 10 wyjaśniono, że zostały w nim umieszczone „podmiot[y] bezpośrednio wspierając[e] rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy w wojnie napastniczej Rosji przeciwko Ukrainie, na które nakłada się surowsze ograniczenia wywozowe dotyczące produktów i technologii podwójnego zastosowania oraz towarów i technologii, które mogłyby przyczynić się do zwiększenia potencjału rosyjskiego sektora obrony i bezpieczeństwa pod względem technologicznym". Ograniczenia te są przewidziane w art. 3 ust. 7 oraz w art. 3a ust. 7 rzeczonej decyzji.

57 Z uwagi zaś na kontekst polityczny istniejący w dniu przyjęcia rozpatrywanych środków ograniczających oraz na znaczenie uniemożliwienia podmiotom bezpośrednio wspierającym kompleks wojskowy i przemysłowy Federacji Rosyjskiej w wojnie napastniczej przeciwko Ukrainie nabywania towarów podwójnego zastosowania lub towarów, o których mowa w art. 3a zmienionej decyzji 2014/512, w świetle celu tych środków, jakim jest zwiększenie kosztów działań Federacji Rosyjskiej podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy oraz wspieranie pokojowego rozwiązania kryzysu, dokonany przez Radę wybór przyjęcia

takich środków wobec podmiotów należących do sektora telekomunikacji można zatem łatwo zrozumieć w świetle deklarowanego celu wspomnianych środków (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 13 września 2018 r., Almaz-Antey/Rada, T-515/15, niepublikowany, EU:T:2018:545, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

58 Wynika z tego, że w odniesieniu do ustanowienia dodatkowych ograniczeń, przewidzianych w art. 3 ust. 7 i art. 3a ust. 7 zmienionej decyzji 2014/512, skarżąca mogła zrozumieć, że została umieszczona w spornych wykazach z tego powodu, że uznano ją za podmiot bezpośrednio wspierający kompleks wojskowy i przemysłowy Rosji w wojnie napastniczej przeciwko Ukrainie, z uwagi na okoliczność, iż była ona jednym z głównych operatorów telefonii ruchomej i telekomunikacji w Rosji, oraz na kontekst polityczny, w którym przyjęto zaskarżone środki.

59 W tym względzie, jak argumentuje w swoich pismach Rada, na skarżącą zostały nałożone ograniczenia dotyczące towarów podwójnego zastosowania oraz niektórych towarów i technologii, które mogłyby przyczynić się do zwiększenia potencjału rosyjskiego sektora obrony i bezpieczeństwa pod względem technologicznym, w celu zapobieżenia nabywaniu przez nią tych towarów i, w następstwie ich wykorzystywania, wspieraniu agresji Federacji Rosyjskiej wobec Ukrainy, czy to poprzez świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz rosyjskiej armii, czy też poprzez oferowanie usług telekomunikacyjnych klientom cywilnym na obszarach Ukrainy okupowanych przez Federację Rosyjską.

60 Podobnie, powód uzasadniający przedłużenie obowiązywania tych środków przez akty utrzymujące w mocy można było łatwo zrozumieć w świetle motywów 2 i 3 tychże aktów oraz tekstu wprowadzającego załącznika IV, które podtrzymują potępienie napastniczej wojny Federacji Rosyjskiej przeciwko Ukrainie. Z powodu kontynuacji bezprawnych działań należało utrzymać w mocy nałożone środki oraz przyjąć środki dodatkowe.

61 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Rada nie naruszyła obowiązku uzasadnienia, i w związku z tym zarzut drugi należy oddalić.

2. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej

a) W przedmiocie dopuszczalności

62 Nie podnosząc wyraźnie zarzutu niedopuszczalności, Rada utrzymuje, że zarzut pierwszy ma niezbyt czytelną strukturę i może zostać uznany za niezgodny z wymogami art. 76 lit. d) regulaminu postępowania.

63 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z brzmieniem art. 76 lit. d) regulaminu postępowania skarga powinna zawierać przedmiot sporu, podnoszone zarzuty i argumenty, a także zwięzłe omówienie tych zarzutów, a przedstawienie to winno być wystarczająco jasne i dokładne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, zaś Sądowi sprawowanie kontroli, w odpowiednim przypadku, bez pomocy dodatkowych informacji (wyrok z dnia 7 marca 2017 r., United Parcel Service/Komisja, T-194/13, EU:T:2017:144, pkt 191).

64 Należy również przypomnieć, że aby skarga przed Sądem była dopuszczalna, konieczne jest w szczególności, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi (wyrok z dnia 7 marca 2017 r., United Parcel Service/Komisja, T-194/13, EU:T:2017:144, pkt 192).

65 Należy stwierdzić, że okoliczności faktyczne i prawne, na których skarżąca opiera swoją argumentację, są zrozumiałe na podstawie lektury skargi. W treści skargi przedstawiono bowiem okoliczności prawne, na które powołuje się skarżąca, oraz – co prawda w sposób zdawkowy, lecz wystarczający – okoliczności faktyczne, na których się ona opiera, w szczególności te dotyczące faktu, że skarżąca nigdy nie została poinformowana ani wysłuchana w kwestii umieszczenia jej nazwy w spornych wykazach. Podobnie Rada miała możliwość odniesienia się do tej argumentacji w swoich pismach. Sąd również był w stanie ustalić argumentację skarżącej. Wynika z tego, że zarzut pierwszy jest dopuszczalny.

b) Co do istoty

66 Skarżąca podnosi, że Rada naruszyła obowiązek powiadamiania i przysługujące skarżącej prawo do bycia wysłuchaną. Skarżąca wskazuje, że nie została poinformowana o umieszczeniu jej nazwy w spornych wykazach oraz że nie doszło ani do publikacji zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ani do indywidualnego powiadomienia jej przez Radę o zaskarżonych aktach.

67 W szczególności skarżąca utrzymuje, że Rada nie dała jej możliwości przedstawienia uwag oraz że powiadomienie o dowodach na poparcie umieszczenia skarżącej w zaskarżonych wykazach, które nastąpiło wyłącznie w drodze odpowiedzi na skargę, jest niezgodne z prawem.

68 W pismach dostosowujących skargę skarżąca dodaje, że również w chwili przyjęcia aktów utrzymujących w mocy Rada nie dała jej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie przedłużenia obowiązywania względem skarżącej środków ograniczających oraz że dowody te należy uznać za niedopuszczalne do celów ustalenia zasadności zaskarżonych aktów. Posiłkowo skarżąca wskazuje w pierwszym piśmie dostosowującym skargę, że gdyby Sąd uznał, iż Rada nie była zobowiązana do powiadomienia jej, przed przyjęciem aktu z lipca 2023 r., o zamiarze pozostawienia jej nazwy w spornych wykazach i do poinformowania jej o elementach, na których ten akt się opiera, podnosi ona zarzut niezgodności z prawem decyzji 2014/512 i rozporządzenia nr 833/2014 na podstawie art. 277 TFUE.

69 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje tę argumentację.

70 Należy przypomnieć, że prawo do bycia wysłuchanym w każdym postępowaniu, o którym to prawie mowa w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty, stanowiące integralną część poszanowania prawa do obrony, gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego i przed wydaniem jakiejkolwiek decyzji, która mogłaby negatywnie wpłynąć na jej interesy (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo).

71 W kontekście postępowania dotyczącego przyjęcia decyzji o umieszczeniu nazwiska osoby w wykazie załączonym do aktu dotyczącego środków ograniczających poszanowanie prawa do obrony wymaga, by właściwy organ Unii poinformował zainteresowaną osobę o przyjętych wobec niej powodach oraz dowodach, na których organ ten zamierza oprzeć swoją decyzję. Dokonując tego poinformowania, właściwy organ Unii powinien umożliwić tej osobie użyteczne

przedstawienie jej stanowiska w odniesieniu do przyjętych wobec niej powodów (zob. podobnie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 111, 112).

72 Artykuł 52 ust. 1 Karty dopuszcza jednakże ograniczenia w wykonywaniu praw w niej uznanych, o ile dane ograniczenie szanuje istotę danego prawa podstawowego oraz – z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności – jest ono konieczne i rzeczywiście odpowiada celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię. W tym zakresie Trybunał wielokrotnie stwierdzał, że prawo do obrony może podlegać ograniczeniom lub odstępstwom, w szczególności w zakresie środków ograniczających przyjętych w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

73 Ponadto istnienie naruszenia prawa do obrony należy oceniać przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności danej sprawy, w szczególności charakteru rozpatrywanego aktu, okoliczności jego przyjęcia oraz przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 102 i przytoczone tam orzecznictwo).

74 Należy również przypomnieć, że sąd Unii odróżnia z jednej strony pierwotne umieszczenie nazwiska osoby w rozpatrywanych wykazach, a z drugiej strony pozostawienie nazwiska tej osoby we wspomnianych wykazach (zob. podobnie wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., Al-Chihabi/Rada, T-593/11, EU:T:2015:249, pkt 40).

75 To w świetle tych wypracowanych przez orzecznictwo zasad należy przeanalizować rozpatrywany zarzut.

1) W przedmiocie aktów pierwotnych

76 W pierwszej kolejności w odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym Rada powinna była indywidualnie powiadomić ją o zaskarżonych aktach, ponieważ przewidują one wobec niej środki ograniczające, należy zauważyć, że o ile brak indywidualnego powiadomienia o zaskarżonych aktach ma wpływ na moment, w którym rozpoczął się bieg terminu na wniesienie skargi, o tyle sam w sobie nie uzasadnia on stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów. W tym zakresie skarżąca nie przytacza żadnego argumentu w celu wykazania, że w niniejszym przypadku brak indywidualnego doręczenia tych aktów doprowadził do naruszenia jej praw, które uzasadniałoby stwierdzenie ich nieważności w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

77 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że w odniesieniu do poszanowania prawa do bycia wysłuchanym z orzecznictwa wynika, iż jeśli chodzi o początkową decyzję o umieszczeniu nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób i podmiotów, których środki zostały zamrożone, Rada nie ma obowiązku uprzedniego poinformowania zainteresowanej osoby lub zainteresowanego podmiotu o powodach, jakie instytucja ta zamierza przyjąć za podstawę umieszczenia tej osoby lub tego podmiotu w wykazie. Aby skuteczność takiego środka nie była zagrożona, musi on bowiem mieć możliwość wykorzystania elementu zaskoczenia i zostać natychmiast zastosowany. Po wydaniu aktu zainteresowanemu podmiotowi przysługuje prawo,

na jego wniosek złożony do Rady, do przedstawienia własnego stanowiska w przedmiocie tych dowodów (zob. wyrok z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

78 Takie odstępstwo od prawa podstawowego do bycia wysłuchanym w toku postępowania poprzedzającego przyjęcie środków ograniczających jest uzasadnione koniecznością zapewnienia skuteczności zamrożenia funduszy i, w ostatecznym rozrachunku, względami nadrzędnymi dotyczącymi bezpieczeństwa lub utrzymywania stosunków międzynarodowych Unii i jej państw członkowskich (zob. wyrok z dnia 27 lipca 2022 r., RT France/Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo).

79 Ponadto należy przypomnieć, że ani odpowiednie przepisy aktów ustanawiających środki ograniczające, ani ogólna zasada poszanowania prawa do obrony nie przyznają zainteresowanym prawa do formalnego wysłuchania, przy czym wystarczająca jest możliwość przedstawienia uwag na piśmie (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 12 lutego 2020 r., Amisi Kumba/Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo).

80 W rozpatrywanej sprawie, jak argumentowała Rada w pismach i na rozprawie, należy zauważyć, że akty pierwotne musiały wykorzystać element zaskoczenia w celu zagwarantowania ich skuteczności i uniemożliwienia skarżącej w szczególności uzyskania zezwoleń na wywóz towarów i technologii, o których mowa w art. 3 i 3a zmienionej decyzji 2014/512, lub zawarcia umów dających podstawę do zastosowania jednego z wyjątków przewidzianych w art. 3b ust. 1 wspomnianej decyzji. W konsekwencji Rada nie miała obowiązku wysłuchania skarżącej przed pierwotnym umieszczeniem jej w wykazie, w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 79 powyżej, wobec czego nie doszło do naruszenia przysługującego skarżącej prawa do bycia wysłuchaną w tym względzie.

81 W trzeciej kolejności, jeżeli chodzi o brak powiadomienia przez Radę przed przyjęciem rozpatrywanych środków ograniczających o powodach uzasadniających ich przyjęcie wobec skarżącej, z orzecznictwa przytoczonego w pkt 77 powyżej wynika, że na wniosek skarżącej – ponieważ ograniczenia nałożone na nią na podstawie odpowiednich przepisów aktów pierwotnych stanowią wobec niej środki ograniczające o charakterze indywidualnym – Rada miała obowiązek powiadomić skarżącą o powodach dotyczących zastosowania tychże środków wobec skarżącej niezwłocznie po przyjęciu wspomnianych aktów.

82 W tym względzie należy przypomnieć, że prawo do skutecznej ochrony sądowej, które jest wyrażone w art. 47 Karty, wymaga, by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami decyzji wydanej w stosunku do niego, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli mu na obronę swoich praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w pełni świadome podjęcie decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem danej decyzji (zob. wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 W niniejszym przypadku z akt sprawy wynika, że na pisma skarżącej z dnia 1 i 17 marca 2023 r. Rada odpowiedziała pismem z dnia 31 marca 2023 r., iż wszystkie informacje uzasadniające umieszczenie jej nazwy w spornych wykazach są zawarte w motywie 10 decyzji 2023/434, w art. 3 i 3b zmienionej decyzji 2014/512 oraz w motywie 4 i art. 2, 2a i 2b zmienionego rozporządzenia nr 833/2014.

84 Należy zatem zauważyć, że powodem przyjętym przez Radę w celu nałożenia na skarżącą środków ograniczających, zawartym w odpowiednich przepisach samych aktów pierwotnych, jest w istocie okoliczność, iż skarżąca jest podmiotem bezpośrednio wspierającym rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy.

85 W związku z tym, jak wynika z pkt 58 powyżej, skarżąca miała możliwość zrozumienia powodów, dla których jej nazwa została umieszczona w spornych wykazach, co pozwoliło jej na obronę jej praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w pełni świadome podjęcie decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 82 powyżej.

2) W przedmiocie aktów utrzymujących w mocy

86 Jeżeli chodzi o decyzję polegającą na utrzymaniu w mocy środków ograniczających względem osoby, na którą zostały już one nałożone, Rada ma obowiązek poinformowania tej osoby o materiałach, którymi dysponuje dla celów uzasadnienia swojej decyzji, i powinna umożliwić tej osobie – przed przyjęciem tejże decyzji – użyteczne przedstawienie jej stanowiska w odniesieniu do przyjętych wobec niej powodów. Poszanowanie tego podwójnego obowiązku proceduralnego powinno poprzedzać przyjęcie tej decyzji (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 111–113 i przytoczone tam orzecznictwo).

87 Należy jednak zauważyć, że prawo do bycia wysłuchanym przed przyjęciem aktów utrzymujących w mocy środki ograniczające wobec osób, na które owe środki już nałożono, ma zastosowanie w przypadku, gdy Rada uwzględniła nowe okoliczności dotyczące tych osób, nie zaś gdy takie utrzymanie opiera się na tych samych powodach, które uzasadniały przyjęcie pierwotnego aktu nakładającego dane środki ograniczające (wyroki: z dnia 28 lipca 2016 r., Tomana i in./Rada i Komisja, C-330/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:601, pkt 67; z dnia 7 czerwca 2023 r., Shakutin/Rada, T-141/21, niepublikowany, EU:T:2023:303, pkt 74).

88 Tak więc, nawet jeżeli pozostawienie nazwy skarżącej w spornych wykazach, o którym zadecydowano w aktach utrzymujących w mocy, opiera się – tak jak w niniejszej sprawie – na tych samych powodach, które uzasadniały przyjęcie pierwotnych aktów nakładających rozpatrywane środki ograniczające, Rada w ramach okresowego przeglądu nałożonych na skarżącą środków ograniczających jest zobowiązana w stosownym przypadku do poinformowania jej o wszelkich nowych okolicznościach, na podstawie których dokonała aktualizacji informacji dotyczących nie tylko sytuacji osobistej skarżącej, ale także sytuacji w danym państwie trzecim, oraz do zwrócenia się do skarżącej o przedstawienie uwag dotyczących tych okoliczności przed wydaniem decyzji utrzymującej w mocy (zob. wyrok z dnia 7 czerwca 2023 r., Shakutin/Rada, T-141/21, niepublikowany, EU:T:2023:303, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

89 W niniejszej zaś sprawie uzasadnienia aktów utrzymujących w mocy nie różnią się od uzasadnień aktów pierwotnych, wobec czego Rada – zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 86 powyżej – nie miała obowiązku wysłuchania skarżącej przed ich przyjęciem.

90 W konsekwencji argument skarżącej, zgodnie z którym Rada niesłusznie nie poinformowała jej o uzasadnieniu aktów utrzymujących w mocy, należy oddalić. Podobnie, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 86 i 87 powyżej, w niniejszej sprawie na Radzie nie spoczywał obowiązek poinformowania skarżącej o zamiarze utrzymania jej nazwy w spornych wykazach.

91 Ponadto należy zauważyć, że po pierwsze, pismem z dnia 24 lipca 2023 r. Rada odpowiedziała na wniosek skarżącej z dnia 13 czerwca 2023 r. o usunięcie jej nazwy ze spornych wykazów. W tymże piśmie Rada wskazała, że powód umieszczenia nazwy skarżącej we wspomnianych wykazach, a mianowicie okoliczność, iż skarżąca bezpośrednio wspiera rosyjski kompleks wojskowo-przemysłowy w jego wojnie napastniczej przeciwko Ukrainie, został wyraźnie określony w odpowiednich przepisach aktów utrzymujących w mocy oraz w motywie 10 decyzji 2023/434. Zważywszy, że argumenty podniesione przez skarżącą stanowiły w istocie streszczenie argumentów przedstawionych w skardze w niniejszej sprawie, Rada odesłała skarżącą do odpowiedzi na skargę. Po drugie, Rada poinformowała skarżącą, że postanowiła pozostawić jej nazwę w spornych wykazach i że skarżąca może przedstawić dalsze uwagi do dnia 1 grudnia 2023 r.

92 Co się tyczy aktu ze stycznia 2024 r., pismem z dnia 30 stycznia 2024 r. Rada odpowiedziała na pismo skarżącej z dnia 6 grudnia 2023 r., podkreślając, że z powodów przedstawionych w jej uwagach zawartych w pierwszym piśmie dostosowującym skargę argumenty przedstawione we wspomnianym piśmie z dnia 6 grudnia 2023 r. są bezzasadne.

93 Rada w szczególności przypomniała, po pierwsze, że nawet jeżeli nie dysponowała odrębnym materiałem dowodowym dotyczącym skarżącej, nie oznacza to, że w chwili umieszczenia jej nazwy w spornych wykazach nie miała wiedzy o powszechnie dostępnych w domenie publicznej informacjach dotyczących działalności skarżącej i jej wcześniejszych umów z armią rosyjską, a po drugie, że żądane dokumenty zostały już przekazane skarżącej w załączeniu do odpowiedzi na skargę w niniejszej sprawie.

94 Ponadto, w odniesieniu do argumentu skarżącej, w którym ta zarzuciła Radzie przekazanie jej dokumentacji uzasadniającej pozostawienie skarżącej w spornych wykazach dopiero w odpowiedzi na skargę, należy zauważyć, że po pierwsze, dokumentacja ta, przekazana w dniu 10 lipca 2024 r., nie stanowi „nowych okoliczności” w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 87 powyżej, ponieważ pozostawienie nazwy skarżącej opiera się na tych samych powodach, które były podstawą pierwotnego umieszczenia jej w wykazie. Po drugie, w każdym razie w odniesieniu do aktów utrzymujących w mocy, przekazanie tej dokumentacji miało miejsce w rozsądnym terminie, który był wystarczający, aby umożliwić skarżącej, w konkretnych okolicznościach rozpatrywanej sprawy, wykonywanie jej prawa do obrony.

95 W konsekwencji należy oddalić zarzut pierwszy w całości.

96 Ponadto, co się tyczy zarzutu niezgodności z prawem podniesionego przez skarżącą posiłkowo i dotyczącego decyzji 2014/512 oraz rozporządzenia nr 833/2014, skarżąca argumentuje, że akty te są niezgodne z prawem, jeżeli są interpretowane w ten sposób, że Rada może postanowić o pozostawieniu nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w spornych wykazach, nie powiadamiając

uprzednio o powodach takiej decyzji ani o takim zamiarze. W tym względzie, jak to przyznaje Rada, z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty wynika, że prawo do bycia wysłuchanym powinno być przestrzegane w każdym postępowaniu mogącym zakończyć się wydaniem aktu niekorzystnego, nawet jeśli właściwe uregulowanie nie przewiduje wyraźnie takiej formalności (zob. wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Boshab/Rada C-242/21 P, niepublikowany, EU:C:2022:375, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże – jak wynika z pkt 87 i 90 powyżej – prawo do bycia wysłuchanym przed przyjęciem aktów utrzymujących w mocy środki ograniczające wobec osób, na które owe środki już nałożono, nie ma zastosowania w przypadku, gdy wspomniane utrzymanie opiera się na tych samych powodach, które uzasadniały przyjęcie pierwotnego aktu nakładającego dane środki ograniczające.

97 Wynika z tego, że przysługujące skarżącej prawo do bycia wysłuchaną powinno być przestrzegane, nawet jeśli zaskarżone akty nie przyznają wyraźnie takiego prawa, wobec czego ten zarzut niezgodności z prawem należy oddalić.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego błędu w ocenie

98 Skarżąca argumentuje, że Rada nie wykazała, iż umieszczenie nazwy skarżącej w spornych wykazach było oparte na wystarczającej podstawie faktycznej.

99 W pierwszej kolejności z motywu 10 decyzji 2023/434 wynika, że Rada oparła się na domniemaniu, że skarżąca bezpośrednio wspierała kompleks wojskowy i przemysłowy Federacji Rosyjskiej w jej wojnie napastniczej przeciwko Ukrainie. Skarżąca podnosi zaś, że to do Rady należy przedstawienie dowodu na okoliczność wspierania przez skarżącą wspomnianego kompleksu wojskowego i przemysłowego. Ponadto w przypadku, gdy Rada otrzymuje w tym zakresie wniosek, ma ona obowiązek powiadomienia o wszystkich okolicznościach, na których opierają się przyjęte akty. Rada nie dopełniła jednak powyższych obowiązków.

100 Skarżąca kwestionuje bowiem, że jest podmiotem udzielającym bezpośredniego wsparcia kompleksowi wojskowemu i przemysłowemu Federacji Rosyjskiej w jej wojnie przeciwko Ukrainie, i podnosi, że pomimo jej wielokrotnych wniosków Rada nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie tego twierdzenia.

101 W drugiej kolejności w replice, w odpowiedzi na dowody przedstawione przez Radę w załączeniu do odpowiedzi na skargę, skarżąca uściśla, że ponieważ niektóre artykuły prasowe pochodzą sprzed wydania zaskarżonych aktów, gdyby Rada była w ich posiadaniu, to nie wypełniłaby ciążącego na niej obowiązku przedstawienia posiadanych przez nią dowodów. W przeciwnym razie dowody nie mogłyby stanowić uzasadnienia a posteriori.

102 W trzeciej kolejności dowody załączone do odpowiedzi na skargę nie wyjaśniają w odniesieniu do skarżącej kryteriów umieszczenia w spornych wykazach i są niedopuszczalne ze względu na ich spóźnione przedstawienie na etapie odpowiedzi na skargę oraz na brak ich wiarygodności.

103 W czwartej kolejności skarżąca kwestionuje, jakoby dowody przedstawione przez Radę były wystarczające do wykazania, że skarżąca udziela bezpośredniego wsparcia kompleksowi wojskowemu i przemysłowemu Federacji Rosyjskiej.

104 Po pierwsze, skarżąca kwestionuje, jakoby świadczenie usług roamingu w obwodach chersońskim, zaporoskim, donieckim, ługańskim i na Krymie ułatwiało integrację tych obwodów z Federacją Rosyjską. Przekazane przez Radę artykuły prasowe nie dowodzą niczego przeciwnego.

105 Po drugie, skarżąca kwestionuje, że świadczy usługi telekomunikacyjne na Krymie i sprzedaje karty SIM. Kwestionuje ona również wiarygodność zrzutów ekranu z artykułami prasowymi i ze stronami internetowymi, które Rada przedstawiła na poparcie tegoż twierdzenia.

106 Po trzecie, skarżąca zaprzecza, jakoby utworzyła infrastrukturę w obwodzie charkowskim. W tym względzie fragmenty artykułów, na których oparła się Rada, nie stanowią wiarygodnych dowodów.

107 Po czwarte, skarżąca kwestionuje twierdzenie Rady, jakoby skarżąca zawarła umowy z rosyjskimi organami wojskowymi, co miałoby dowodzić ścisłego powiązania z nimi. W tym względzie podnosi ona, po pierwsze, że witryna internetowa, na którą powołuje się Rada, nie jest oficjalną witryną internetową zawierającą wykaz umów zawartych przez państwo rosyjskie, a po drugie, że umowy wymienione w dokumentach przekazanych przez Radę pochodzą sprzed inwazji na Ukrainę i że ich cel nie jest związany z operacjami wojskowymi.

108 Ponadto skarżąca przedkłada – w załączeniu do pierwszego pisma dostosowującego skargę – sprawozdanie z audytu, argumentując, że audyt ten obala twierdzenie Rady, jakoby skarżąca posiadała infrastrukturę w obwodzie charkowskim. Ponadto zdaniem skarżącej, po pierwsze, okoliczność, że sprawozdanie to sporządzono na potrzeby postępowania przed Sądem, nie wpływa na jego wiarygodność, a po drugie, jego interpretacja dokonana przez Radę ma charakter spekulacyjny. Skarżąca uważa, że twierdzenia Rady dotyczące tej infrastruktury opierają się natomiast wyłącznie na dowodach pochodzących z tego samego źródła i są mało wiarygodne.

109 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje tę argumentację.

110 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, chociaż jest prawdą, że Rada ma pewien margines swobody przy ustalaniu, czy w konkretnym wypadku zostały spełnione kryteria prawne, na których opierają się zastosowane środki ograniczające, to nie zmienia to faktu, że sądy Unii powinny zapewnić co do zasady pełną kontrolę zgodności z prawem ogółu aktów Unii (zob. wyroki: z dnia 3 lipca 2014 r., National Iranian Tanker Company/Rada, T-565/12, EU:T:2014:608, pkt 54, 55 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 26 października 2022 r., Ovsyannikov/Rada, T-714/20, niepublikowany, EU:T:2022:674, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

111 Ponadto należy przypomnieć, że skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 Karty wymaga w szczególności, by sąd Unii upewnił się, że decyzja, na mocy której przyjęto lub utrzymano w mocy środki ograniczające, mająca dla danej osoby lub danego podmiotu skutek indywidualny, opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tejże decyzji – są wykazane (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 119).

112 Oceny zasadności tych powodów należy dokonywać, rozpatrując dowody i informacje nie w sposób oderwany, lecz w kontekście, w jaki się wpisują. Rada wywiązuje się bowiem ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, jeśli przedstawia przed sądem Unii zbiór wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak pozwalający na ustalenie istnienia wystarczającego związku między podmiotem podlegającym środkowi ograniczającemu a reżimem lub, ogólnie, zwalczanymi sytuacjami (wyrok z dnia 15 listopada 2023 r., OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, pkt 124).

113 To do właściwego organu Unii należy – w razie ich zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów, na które powołano się wobec zainteresowanej osoby, a nie do tej osoby przedstawienie dowodu przeciwnego na bezzasadność wspomnianych powodów (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

114 Ponadto należąca do Sądu kontrola materialnej zgodności z prawem powinna zostać przeprowadzona – w szczególności w odniesieniu do sporów w przedmiocie środków ograniczających – w świetle nie tylko danych zawartych w uzasadnieniach spornych aktów, ale również danych, które w razie zaskarżenia Rada przedstawia Sądowi w celu wykazania zasadności wskazanych okoliczności faktycznych (zob. podobnie wyrok z dnia 22 kwietnia 2021 r., Rada/PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, pkt 64).

115 To w świetle tych wypracowanych przez orzecznictwo zasad należy zbadać zasadność podnoszonych przez skarżącą argumentów.

a) W przedmiocie aktów pierwotnych

116 Jeżeli chodzi o akty pierwotne, należy ustalić, po pierwsze, czy dowody przedstawione przez Radę w załącznikach do jej pism można było wykorzystać na poparcie umieszczenia nazwy skarżącej w spornych wykazach, a po drugie, czy Rada dopuściła się błędu w ocenie, uznając, że skarżąca bezpośrednio wspierała rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy.

117 W tym względzie należy na wstępie wyjaśnić, że Rada opiera się na czterech twierdzeniach, a mianowicie że skarżąca, po pierwsze, świadczyła usługi roamingu w obwodach donieckim, ługańskim, zaporoskim, chersońskim i na Krymie, po drugie, świadczyła usługi telekomunikacyjne na Krymie, po trzecie, posiadała infrastrukturę w obwodzie charkowskim i, po czwarte, zawarła umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z armią rosyjską.

1) W przedmiocie możliwości powołania się przez Radę na dowody przedstawione na etapie odpowiedzi na skargę

118 Przede wszystkim w odniesieniu do powodu uwzględnionego przez Radę na poparcie umieszczenia nazwy skarżącej w zaskarżonych wykazach, zgodnie z którym ta ostatnia bezpośrednio wspiera kompleks przemysłowy i wojskowy Federacji Rosyjskiej, należy zauważyć, że na wniosek skarżącej Rada odpowiedziała, że wszystkie informacje uzasadniające wspomniane umieszczenie są zawarte w odpowiednich przepisach aktów pierwotnych. Rada powołała się bowiem na te dowody dopiero na etapie odpowiedzi na skargę. Należy zatem ustalić, czy Rada była uprawniona do powołania się na owe dowody.

119 Z orzecznictwa wynika, że brak powiadomienia przez Radę o okolicznościach, na podstawie których umieściła ona daną osobę w wykazie środków ograniczających, nie może naruszać przysługującego tej osobie prawa do obrony, jeżeli informacje te stanowią znany kontekst, innymi słowy, jeżeli są one publicznie dostępne, a zatem można przyjąć domniemanie, że są powszechnie znane (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 kwietnia 2016 r., Central Bank of Iran/Rada, C-266/15 P, EU:C:2016:208, pkt 37; z dnia 25 marca 2015 r., Central Bank of Iran/Rada, T-563/12, EU:T:2015:187, pkt 85, 97).

120 W niniejszej sprawie można zatem przyjąć domniemanie, że powszechnie znana jest okoliczność, iż jeden z głównych operatorów telekomunikacji w Federacji Rosyjskiej, taki jak skarżąca, która tego nie kwestionuje, uczestniczy w czasie wojny w bezpośrednim wspieraniu kompleksu wojskowego i przemysłowego wspomnianego państwa.

121 Skarżąca kwestionuje jednak okoliczność, jakoby Rada – na poparcie twierdzenia o bezpośrednim wspieraniu przez skarżącą rosyjskiego kompleksu przemysłowego i wojskowego – przedstawiła szereg dowodów załączonych do odpowiedzi na skargę.

122 W tym względzie należy zauważyć, że Rada nie musiała przekazywać skarżącej informacji i dowodów z dokumentów, na których opierała się pierwotna decyzja o umieszczeniu nazwy skarżącej w spornych wykazach, ponieważ można było domniemywać – jak wyjaśniono w pkt 120 powyżej – że przywołane okoliczności były powszechnie znane. W konsekwencji Rada nie miała obowiązku przedstawiać dokumentów lub dowodów w tym względzie (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 7 kwietnia 2016 r., Central Bank of Iran/Rada, C-266/15 P, EU:C:2016:208, pkt 38; z dnia 25 marca 2015 r., Central Bank of Iran/Rada, T-563/12, EU:T:2015:187, pkt 97).

123 Tak więc, o ile – co do zasady – do Rady należy wykazanie w jej decyzjach prawdziwości okoliczności faktycznych uzasadniających umieszczenie danej osoby w wykazach środków ograniczających, o tyle nie ma to miejsca w przypadku, gdy podnosi ona okoliczności faktyczne powszechnie znane, których prawdziwość osoba objęta środkami ograniczającym może zakwestionować przed Sądem. W takiej sytuacji z zasady równości broni wynika, że Rada ma prawo do przedstawienia Sądowi powszechnie dostępnych w domenie publicznej dokumentów w celu potwierdzenia prawdziwości takiej powszechnie znanej okoliczności, która nie została wykazana w zaskarżonej przed Sądem decyzji, umożliwiając w ten sposób Sądowi zbadanie tej okoliczności i jej prawdziwości na podstawie konkretnych dowodów oraz rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutu strony skarżącej (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., LG Electronics/OHIM, C-88/11 P, niepublikowany, EU:C:2011:727, pkt 27–29 i przytoczone tam orzecznictwo).

124 Jak bowiem Rada wskazała na rozprawie i w swoich pismach, miała ona wiedzę w zakresie ogólnego kontekstu i powszechnie dostępnych w domenie publicznej informacji dotyczących podmiotów, które postanowiła umieścić w spornych wykazach, a w szczególności dotyczących skarżącej. Tak więc w niniejszej sprawie, pomimo że Rada nie zgromadziła materiału dowodowego w momencie przyjmowania aktów pierwotnych, mogła ona – w razie zaskarżenia – powołać się na powszechnie dostępne w domenie publicznej okoliczności w celu poparcia swoich twierdzeń dotyczących faktu, co do którego można przyjąć domniemanie, że jest on powszechnie znany.

2) W przedmiocie oceny okoliczności faktycznych

125 W pierwszej kolejności należy zbadać twierdzenia skarżącej kwestionujące wiarygodność niektórych dowodów, zaś w drugiej kolejności – zbadać, czy Rada dopuściła się błędu w ustaleniach faktycznych.

i) W przedmiocie wiarygodności dowodów

126 W odniesieniu do wiarygodności dowodów, częściowo zakwestionowanej przez skarżącą, należy przypomnieć, że w braku uprawnień do prowadzenia dochodzeń w państwach trzecich ocena organów Unii powinna faktycznie opierać się na publicznie dostępnych źródłach informacji, sprawozdaniach, artykułach prasowych, raportach tajnych służb lub innych podobnych źródłach informacji (wyroki: z dnia 14 marca 2018 r., Kim i in./Rada i Komisja, T-533/15 i T-264/16, EU:T:2018:138, pkt 107; z dnia 16 grudnia 2020 r., Haswani/Rada, T-521/19, niepublikowany, EU:T:2020:608, pkt 142).

127 W tym względzie nadmierne i nieproporcjonalne byłoby wymaganie, aby Rada samodzielnie prowadziła dochodzenia w terenie w sprawie prawdziwości okoliczności podawanych przez liczne media (wyroki: z dnia 25 stycznia 2017 r., Almaz-Antey Air and Space Defence/Rada, T-255/15, niepublikowany, EU:T:2017:25, pkt 148; z dnia 1 czerwca 2022 r., Prigozhin/Rada, T-723/20, niepublikowany, EU:T:2022:317, pkt 59).

128 Ponadto działalnością orzeczniczą sądu Unii rządzi zasada swobodnej oceny dowodów, zaś jedynym kryterium oceny wartości przedstawionych dowodów jest ich wiarygodność. W tym względzie w celu oceny wartości dowodowej danego dokumentu należy sprawdzić prawdopodobieństwo informacji w nim zawartych oraz uwzględnić zwłaszcza pochodzenie dokumentu, okoliczności jego sporządzenia, osobę jego adresata i zastanowić się, czy w świetle jego treści wydaje się on rozsądny i rzetelny (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2023 r., OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, pkt 114 i przytoczone tam orzecznictwo).

129 W rozpatrywanej sprawie skarżąca kwestionuje wiarygodność niektórych dowodów, na których opiera się Rada.

130 W szczególności, po pierwsze, w odniesieniu do świadczenia na Krymie usług telekomunikacyjnych, w tym roamingu, skarżąca podnosi, że witryna internetowa „Fani MegaFonu" oraz strona internetowa „Help-Desk MegaFon", które wskazują, że skarżąca świadczy usługi internetowe na Krymie, nie są wiarygodne w świetle ich nieoficjalnego źródła; po drugie, jeżeli chodzi o obecność infrastruktury skarżącej w obwodzie charkowskim, skarżąca kwestionuje wartość dowodową artykułu z dnia 25 kwietnia 2022 r., autorstwa think tanku (zespołu badawczego) specjalizującego się w Europie Środkowej i Wschodniej, Centre for Eastern Studies, oraz artykułu w gazecie internetowej *Ukrainska Pravda* z dnia 24 kwietnia 2022 r., ponieważ publikacje te nie podają swoich źródeł, a ich niezależność jest wątpliwa; po trzecie, co się tyczy powiązań między skarżącą a armią rosyjską, skarżąca argumentuje, że wydruki ze strony internetowej zawierające wykazy umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych między nią a armią rosyjską w latach 2013–2021 nie pochodzą z oficjalnej strony internetowej.

131 Zgodnie zaś z orzecznictwem przytoczonym w pkt 126–128 powyżej dowody wykorzystane przez Radę pochodzą z różnych źródeł i składają się w szczególności z artykułów prasowych, przy czym wszystkie te dowody są publicznie dostępne.

132 Tak więc, w odniesieniu do artykułów ze stron internetowych „Fani MegaFonu" i „Help-Desk MegaFon" oraz wydruku ze strony internetowej zawierającego wykaz umów zawartych między skarżącą a armią rosyjską, przedstawione przez skarżącą twierdzenia, że źródła te nie są wiarygodne z uwagi na okoliczność, że nie są to strony pochodzące z jej oficjalnych witryn internetowych, wobec braku jakichkolwiek dowodów podważających wiarygodność tych źródeł należy oddalić.

133 Podobnie, jeśli chodzi o artykuły Centre for Eastern Studies oraz gazety *Ukrainska Pravda*, argument skarżącej, że oba te artykuły, z których jeden jest powieleniem drugiego, nie podają swoich źródeł i że ich niezależność jest wątpliwa, nie jest poparty żadnymi konkretnymi dowodami, z wyjątkiem sporządzonego na żądanie skarżącej sprawozdania z audytu, które zostało jednak sporządzone na podstawie danych dostarczonych przez samą skarżącą. W szczególności, jeśli chodzi o Centre for Eastern Studies, jest to niezależny instytut badawczy z siedzibą w państwie członkowskim, w Warszawie (Polska), i nic nie pozwala na podważenie wiarygodności publikowanych przez niego artykułów. W związku z tym przedstawione przez skarżącą twierdzenia nie pozwalają na zakwestionowanie wiarygodności tych dowodów.

134 Ponadto skarżąca nie zaprzecza, że świadczy usługi roamingu w celu obsługiwania swoich klientów w obwodach donieckim, ługańskim, zaporoskim, chersońskim i na Krymie.

135 W świetle powyższego i wobec braku w aktach sprawy jakichkolwiek dowodów mogących zakwestionować wiarygodność wykorzystanych przez Radę źródeł należy uznać wiarygodny charakter tych źródeł, a zatem ich pewną wartość dowodową w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 128 powyżej.

ii) W przedmiocie znaczenia i wystarczającego charakteru dostarczonych przez Radę dowodów

136 W odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym przedstawione przez Radę dowody nie pozwalają na potwierdzenie przywołanych w pkt 103–107 powyżej twierdzeń Rady, należy zbadać, czy owe dowody pozwalają na wykazanie, że skarżąca bezpośrednio wspiera rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy.

137 Po pierwsze, co się tyczy usług roamingu oferowanych w obwodach donieckim, ługańskim, zaporoskim i chersońskim oraz na Krymie, skarżąca kwestionuje, jakoby świadczenie tych usług stanowiło dowód rzekomego wspierania przez nią rosyjskiego kompleksu wojskowego i przemysłowego. Nie kwestionuje ona jednak, że świadczy te usługi w tychże obwodach.

138 Jak podkreśla Rada, w kontekście, w jakim dowody te mają być oceniane, a mianowicie w kontekście trwającej wojny napastniczej Rosji przeciwko Ukrainie, świadczenie usług roamingu może ułatwić i utrwalić „integrację” wspomnianych obwodów w ramach Federacji Rosyjskiej. Prawdą jest bowiem, że świadczenie usług roamingu samo w sobie nie stanowiłoby problemu w innym kontekście. Jednak świadczenie takich usług na rzecz jej klientów, na podstawie współpracy z „lokalnym operatorem”, ułatwia działalność tych klientów we wspomnianych obwodach Ukrainy kontrolowanych przez Rosję, ponieważ mogą oni nadal korzystać ze swojej rosyjskiej karty SIM w okupowanych regionach oraz wykonywać połączenia telefoniczne, wysyłać wiadomości SMS i łączyć się z Internetem podczas ich pobytu w tychże obwodach, bez konieczności wykupienia abonamentu u lokalnego operatora telefonii ruchomej. Skarżąca ułatwia zatem rosyjskim użytkownikom komunikację między Rosją a okupowanymi terytoriami Ukrainy. Wnioski te potwierdza okoliczność, że skarżąca zaczęła świadczyć wspomniane usługi dopiero po rozpoczęciu agresji wojskowej na Ukrainie.

139 Wynika z tego, że Rada mogła słusznie stwierdzić, iż w świetle rozwoju sytuacji politycznej i wojskowej w omawianych obwodach oraz w kontekście toczącej się wojny świadczenie usług roamingu mogło jeszcze bardziej zagrażać integralności terytorialnej Ukrainy, a zatem stanowiło poszlakę potwierdzającą wspieranie przez skarżącą rosyjskiego kompleksu wojskowego i przemysłowego.

140 Po drugie, jeśli chodzi o kwestionowane przez skarżącą świadczenie usług telekomunikacyjnych na Krymie, należy zauważyć, że Rada przedstawiła artykuł ze strony internetowej „Fani MegaFonu" oraz ze strony internetowej „Help-Desk MegaFon". Z tych samych powodów, które zostały już przedstawione w pkt 138 i 139 powyżej, świadczenie tychże usług tym bardziej przyczynia się do wspierania rosyjskiego kompleksu wojskowego i przemysłowego. W każdym razie, nawet gdyby stwierdzić, że skarżąca nie świadczyła takich usług na Krymie, jest bezsporne, że świadczyła tam usługi roamingu.

141 Po trzecie, należy zaznaczyć, że przedstawione przez Radę artykuły, opublikowane przez Centre for Eastern Studies oraz gazetę *Ukrainska Pravda*, wskazują na obecność infrastruktury skarżącej w obwodzie charkowskim.

142 Po czwarte, co się tyczy umów zawartych między armią rosyjską a skarżącą w latach 2013–2021, ta ostatnia utrzymuje, po pierwsze, że umowy te zostały zawarte przed inwazją na Ukrainę, a po drugie, że ze spornych usług nie można korzystać podczas operacji wojskowych.

143 W tym względzie Rada dostarcza wydruki ze strony internetowej „ClearSpending", na których widnieją owe umowy wraz z okresem obowiązywania każdej z nich. Otóż, po pierwsze, chociaż dostarczone przez Radę dowody wskazują, że skarżąca i armia rosyjska zawarły umowy w latach 2013–2021, to umowy te świadczą o istnieniu długotrwałego powiązania między skarżącą a rzeczoną armią. Po drugie, pomimo braku dowodów na ewentualne dalsze obowiązywanie tych umów należy stwierdzić, że trwający niemal dekadę stosunek umowny między skarżącą a armią rosyjską potwierdza argumentację, zgodnie z którą w następstwie agresji Rosji na Ukrainę skarżąca jest podmiotem bezpośrednio wspierającym kompleks wojskowy i przemysłowy Federacji Rosyjskiej.

144 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że dostarczone przez Radę dowody stanowią zbiór wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak potwierdzających okoliczność, że skarżąca bezpośrednio wspiera rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy. W konsekwencji Rada nie dopuściła się błędu w ocenie.

b) W przedmiocie aktów utrzymujących w mocy

145 Co się tyczy aktów utrzymujących w mocy, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że – jak wskazano w pkt 124 powyżej – Rada może powoływać się na dowody, które w ramach postępowania przed Sądem przedstawiła w załączeniu do odpowiedzi na skargę, w reakcji na kwestionowanie przez skarżącą, w celu potwierdzenia prawdziwości faktu, co do którego można przyjąć domniemanie, że jest on powszechnie znany.

146 Ponadto należy zaznaczyć, w każdym razie w odniesieniu do aktów utrzymujących w mocy, że Rada w szczególności w dniu 24 lipca 2023 r. przesłała skarżącej pismo informujące ją o przedłużeniu obowiązywania w stosunku do niej zaskarżonych aktów, odsyłając wyraźnie do dowodów przedstawionych w załączeniu do odpowiedzi na skargę złożonej w dniu 28 czerwca 2023 r. W związku z tym Rada mogła oprzeć się na nich w celu wykazania zasadności podnoszonych wobec skarżącej okoliczności faktycznych.

147 W drugiej kolejności z tych samych powodów, które zostały już przedstawione w pkt 129–144 powyżej, twierdzenia Rady opierają się na wiarygodnych i istotnych dowodach.

148 W konsekwencji należy stwierdzić, że Rada przedstawiła zbiór wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak wykazujących, że skarżąca spełniła odnośne kryterium umieszczenia w wykazie.

149 W trzeciej kolejności w odniesieniu do ogólnego kontekstu związanego z sytuacją na Ukrainie należy stwierdzić, że w dniu przyjęcia aktów utrzymujących w mocy sytuacja w tym państwie była nadal poważna oraz że cel, do którego zmierzały akty pierwotne, a mianowicie wywarcie presji na rząd rosyjski, aby położył on kres swoim działaniom i polityce destabilizującej Ukrainę, pozostawał aktualny.

150 W czwartej kolejności, jeżeli chodzi o sprawozdanie z audytu przedstawione przez skarżącą w załączeniu do pierwszego pisma dostosowującego skargę w celu wykazania, że skarżąca nie posiada żadnej infrastruktury w obwodzie charkowskim, należy zauważyć, że w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 128 powyżej wartość dowodowa tego dokumentu jest niewielka. Po pierwsze, sprawozdanie to zostało sporządzone na wniosek skarżącej do celów rozpatrywanej sprawy, a po drugie, stwierdzono w nim, że audytor nie był w stanie zidentyfikować żadnych zapisów dotyczących aktywów skarżącej przypisanych między innymi do obwodu charkowskiego, ale niekoniecznie oznaczało to, że skarżąca nie posiadała infrastruktury w tym obwodzie. Ponadto w sprawozdaniu stwierdzono, że zostało ono sporządzone na podstawie procedur uzgodnionych ze skarżącą i że nie można zagwarantować, że gdyby przeprowadzono dodatkowe procedury, wyniki mogłyby być inne.

151 Mając na uwadze całość powyższych rozważań należy stwierdzić, że Rada nie dopuściła się błędu w ocenie, uznając skarżącą za podmiot bezpośrednio wspierający rosyjski kompleks wojskowy i przemysłowy i w konsekwencji pozostawiając jej nazwę w spornych wykazach.

152 W świetle całości powyższych rozważań zarzut trzeci należy oddalić w całości.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności oraz naruszenia wolności prowadzenia działalności gospodarczej i reputacji skarżącej

153 Skarżąca podnosi, że zaskarżone akty naruszają jej wolność prowadzenia działalności gospodarczej, zapisaną w art. 16 Karty, oraz jej reputację. Nie może ona bowiem skorzystać z żadnego odstępstwa, a prowadzenie jej głównej działalności jest utrudnione. Skarżąca wskazuje również, że umieszczenie jej w spornych wykazach nie może być uznane za środek konieczny i odpowiedni do celów zwalczania destabilizujących działań Federacji Rosyjskiej na Ukrainie.

154 Ponadto w pierwszej kolejności skarżąca dodaje, że pozostali główni rosyjscy operatorzy telekomunikacyjni nie podlegają żadnym środkom ograniczającym. W drugiej kolejności skarżąca stwierdza, że dostęp do Internetu jest uważany za prawo człowieka i że ograniczenia takiego dostępu mogą naruszać prawa użytkowników do wolności wypowiedzi, do życia prywatnego i do edukacji.

155 Rada i Komisja kwestionują tę argumentację.

156 Należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności, która należy do ogólnych zasad prawa Unii i która jest powtórzona w art. 5 ust. 4 TUE, wymaga, by środki prawne wynikające z zastosowania przepisów prawa Unii były odpowiednie do realizacji prawnie uzasadnionego celu danych

regulacji i nie wykraczały poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2023 r., OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, pkt 190 i przytoczone tam orzecznictwo).

157 W rozpatrywanej sprawie należy zauważyć, że wolność prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą jest ograniczona, a poszanowanie jej reputacji zostało w pewnym stopniu naruszone z powodu nałożenia na nią środków ograniczających.

158 O ile zaś poszanowanie praw podstawowych stanowi warunek zgodności z prawem aktów Unii, o tyle zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawa podstawowe, na które powołuje się skarżąca, a mianowicie prawo do wolności prowadzenia działalności gospodarczej i prawo do poszanowania reputacji, nie korzystają z bezwzględnej ochrony w prawie Unii. W konsekwencji korzystanie z tych praw może podlegać ograniczeniom, pod warunkiem że rzeczywiście odpowiadają one zamierzonym przez Unię celom interesu ogólnego i nie stanowią, w stosunku do realizowanego celu, nieproporcjonalnej i nieakceptowalnej ingerencji, która godziłaby w istotę praw w ten sposób gwarantowanych (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2023 r., OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, pkt 193 i przytoczone tam orzecznictwo).

159 Aby naruszenie omawianych praw podstawowych było zatem zgodne z prawem Unii, musi być ono przewidziane ustawą, szanować istotę tej wolności, służyć realizacji celu leżącego w interesie ogólnym, uznanego za taki przez Unię, i nie być nieproporcjonalne (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2023 r., OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, pkt 194 i przytoczone tam orzecznictwo).

160 Należy zaś stwierdzić, że te cztery przesłanki zostały spełnione w rozpatrywanej sprawie.

161 W pierwszej kolejności sporne środki ograniczające są „przewidziane ustawą”, ponieważ zostały ustanowione w aktach, które mają w szczególności zasięg ogólny i posiadają wyraźną podstawę prawną w prawie Unii, a także są wystarczająco przewidywalne.

162 W drugiej kolejności zaskarżone akty mają zastosowanie przez okres sześciu miesięcy i są przedmiotem stałego przeglądu. Ponieważ środki te mają charakter tymczasowy i odwracalny, należy uznać, że nie naruszają one istoty powołanych swobód.

163 W trzeciej kolejności odpowiadają one celowi interesu ogólnego, o tak podstawowym znaczeniu dla wspólnoty międzynarodowej jak cel zwiększenia kosztów działań Federacji Rosyjskiej podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy oraz wspierania pokojowego rozwiązania kryzysu (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, pkt 147; z dnia 15 listopada 2023 r., OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, pkt 198).

164 W czwartej kolejności, jeśli chodzi o odpowiedni charakter rozpatrywanych środków ograniczających, należy zauważyć, że w świetle celów interesu ogólnego o tak podstawowym znaczeniu dla wspólnoty międzynarodowej jak cele wymienione w pkt 163 powyżej, nie mogą one jako takie uchodzić za niewłaściwe. Ponadto, co się tyczy koniecznego charakteru tych środków, należy zaznaczyć, że zaskarżone akty zawierają zakaz w odniesieniu do niektórych produktów, a mianowicie towarów i technologii podwójnego zastosowania oraz tych wymienionych w art. 3a ust. 7 zmienionej decyzji 2014/512, oraz że zakaz ten dotyczy wyłącznie podmiotów europejskich. Inne, mniej restrykcyjne środki, takie jak system uprzednich zezwoleń, nie pozwalają na równie skuteczne osiągnięcie zamierzonego celu.

165 Zaskarżone akty nie dotyczą bowiem wszystkich towarów, a jedynie towarów i technologii podwójnego zastosowania oraz tych, o których mowa w art. 3a ust. 7 zmienionej decyzji 2014/512, i przewidują możliwość przyznania odstępstw od zastosowanych środków ograniczających. W szczególności art. 3b ust. 1 zmienionej decyzji 2014/512 przewiduje odstępstwa od rozpatrywanych środków ograniczających w odniesieniu do podmiotów, których nazwy zostały umieszczone w spornych wykazach, takich jak skarżąca. Ściślej rzecz ujmując, właściwe organy krajowe mogą w dwóch przypadkach zezwolić na sprzedaż, dostawę, przekazywanie lub wywóz towarów i technologii podwójnego zastosowania, nawet jeśli mają uzasadnione podstawy, aby sądzić, że użytkownikiem końcowym może być podmiot wymieniony w załączniku IV: jeżeli takie towary lub technologie lub powiązana pomoc techniczna lub finansowa są niezbędne do pilnego zapobieżenia zdarzeniu, które może mieć poważne lub istotne konsekwencje dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi lub dla środowiska, lub do pilnego złagodzenia skutków tego zdarzenia, lub jeżeli takie towary lub technologie lub powiązana pomoc techniczna lub finansowa są należne na podstawie umów zawartych przed dniem 26 lutego 2022 r. lub umów dodatkowych niezbędnych do wykonania takich umów, pod warunkiem że wniosek o zezwolenie złożono przed dniem 1 maja 2022 r.

166 W piątej kolejności wyważenie wchodzących w grę interesów wskazuje, że niedogodności wynikające z ograniczeń wywozu towarów i technologii podwójnego zastosowania nie są nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonych celów. W tym względzie znaczenie celów realizowanych przez zaskarżone akty, które wpisują się w szerszy cel utrzymania pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, zgodnie z celami działań zewnętrznych Unii określonymi w art. 21 TUE, przeważa nad negatywnymi skutkami, nawet istotnymi, dla niektórych podmiotów gospodarczych. W związku z tym skarżąca nie wykazała, że zaskarżone środki naruszyły w sposób nieproporcjonalny jej wolność prowadzenia działalności gospodarczej i poszanowanie jej reputacji.

167 Ponadto w odniesieniu do wskazania przez skarżącą w replice, po pierwsze, że na pozostałych głównych rosyjskich operatorów telekomunikacji nie zostały nałożone żadne środki ograniczające, a po drugie, że dotyczące skarżącej ograniczenia mogą naruszać przysługujące jej użytkownikom prawa do wolności wypowiedzi, życia prywatnego i edukacji, należy zaznaczyć, że argumenty te nie zostały poparte dowodami.

168 W każdym razie w odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym na pozostałych głównych rosyjskich operatorów telekomunikacji nie zostały nałożone żadne środki ograniczające, należy zauważyć, iż nawet przy założeniu, że Rada zaniechała przyjęcia środków ograniczających w stosunku do niektórych osób lub podmiotów z sektora telekomunikacji w Federacji Rosyjskiej i że te osoby lub podmioty znajdują się w sytuacji porównywalnej do sytuacji skarżącej, taki argument należy oddalić. Zasady równego traktowania i niedyskryminacji oraz dobrej administracji muszą bowiem pozostawać w zgodzie z zasadą legalności (zob. wyrok z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 3 maja 2016 r., Post Bank Iran/Rada, T-68/14, niepublikowany, EU:T:2016:263, pkt 135).

169 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym ograniczenia nałożone na skarżącą mogą naruszać prawa jej użytkowników do wolności wypowiedzi, życia prywatnego i edukacji, należy zauważyć, że skarżąca nie poparła go żadną konkretną argumentacją, a w szczególności nie wyjaśniła, w jaki sposób stosowanie rygorystycznego systemu regulującego wywóz towarów i technologii podwójnego zastosowania miałoby naruszać rzeczone prawa.

170 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut czwarty, a w konsekwencji oddalić skargę w całości.

V. W przedmiocie kosztów

171 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

172 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

173 W rozpatrywanej sprawie, ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania. Ponadto Komisja, jako interweniująca instytucja, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) MegaFon OAO zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

Mastroianni Brkan Gâlea

Tóth Kalėda

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 stycznia 2025 r.

Podpisy